

Наталія Калюжка, Неля Самойленко
Nataliia Kaliuzhka, Nelia Samoilenko

СТОРИТЕЛЛІНГ ЯК ОДИН ІЗ МЕТОДІВ ПІДГОТОВКИ МАЙБУТНІХ УЧИТЕЛІВ ДО РОБОТИ В УМОВАХ ІНКЛЮЗИВНОГО КЛАСУ

STORITELLING AS ONE OF THE METHODS OF TRAINING FUTURE TEACHERS TO WORK UNDER CONDITIONS OF AN INCLUSIVE CLASS

У статті проаналізовано сторітеллінг як один із методів підготовки майбутніх учителів до роботи в умовах інклюзивного класу. Визначено функції (пропагандистська, об'єднувальна, комунікативна, утилітарна й інструмент впливу) та принципи сторітеллінгу в освітньому процесі (емоційність, активність, дуальність, переконливість, драматичність, детальність, виразність, інформаційність, лаконічність та змістовність, доцільність, презентабельність). Презентовано різні види сторітеллінгу; розроблено алгоритм укладання історії; подано рекомендації та вимоги до оповідача; перераховано види історій та відмічено їх джерела з інклюзивної освіти та педагогіки; з'ясовано основні елементи історії.

Ключові слова: сторітеллінг (storytelling), підготовка майбутніх учителів, інклюзивні класи, оповідач, слухач, технологія, метод, засіб.

Ідея створення та використання історій в освітньому процесі не є новою. Більше того, її активно реалізують у закладах дошкільної та початкової освіти, пояснюючи це особливістю вікового сприйняття інформації. Однак у процесі взаємодії педагога та учнів середньої і старшої ланки ця технологія несправедливо забута. А в підготовці майбутніх учителів прослідковується прогалина у цьому питанні. Впровадження інклюзивної форми навчання спонукає до введення нових технологій та методів формування сприятливого психологічного середовища та організації освітнього процесу в закладах загальної середньої освіти. Звідси випливає потреба у підготовці і нового покоління вчителів, які, з-поміж іншого, будуть готовими застосовувати сторітеллінг. Сторітеллінг – це калька з англійської мови (Storytelling), що у перекладі означає “story” – історія, а “telling” – розповідати. Отже, сторітеллінг доцільно розуміти як спосіб передачі інформації через розповідь історій, що є соціально-культурною активністю, коли людина ділиться історією з іншими людьми, іноді використовуючи імпровізацію, театралізацію чи перебільшення [3]. Про ефективність сторітеллінгу свідчить те, що його активно застосовують у різних сферах діяльності: політиці, бізнесі, маркетингу, коучингу, ораторській майстерності, громадській роботі та освіті.

Сторітеллінг почали активно застосовувати у різних сферах (бізнесі, засобах масової інформації, педагогіці) у 90-х рр. ХХ ст. в Америці завдяки Девіду Армстронгу (David Armstrong (1957 – 2010 рр.)), генеральному директору та президенту Armstrong Global Holdings. Він був досить популярним доповідачем із менеджменту та ділової етики і його часто називали “генеральним по розповідям” (Chief Storytelling Officer) [15]. У своїй книзі “Managing by Storying Around Managing by Storying Around: A New Method of Leadership” 1992 р. Д. Армстронг представив результати власного досвіду застосування технології сторітеллінгу у компаніях: завдяки цій технології було легше надихнути, мотивувати працівників, сформувати у них нові способи мислення, роз'яснити необхідність нововведень [10]. Адже в цій технології застосовувався психологічний чинник: історії є більш виразними, захопливими, цікавими і легше асоціюються із особистим досвідом, на відміну від чітко визначених правил та директив, краще запам'ятовуються, їм надають більшого значення і їх вплив на людей є сильнішим [4].

Варто зазначити, що підґрунтям для впровадження сторітеллінгу в освітні галузі стала праця К. Egan “Teaching as Story Telling: An Alternative Approach to Teaching and Curriculum in the Elementary School” (1986 р.). У ній автор запропонував розглядати сторітеллінг як альтернативний підхід до організації навчання у закладах початкової освіти [11]. На нашу думку, з того часу розпочинаються активні дискусії довкола сторітеллінгу та практики його застосування. Як свідчить аналіз джерел, на рубежі саме 80-90-х років минулого століття з'явилося чимало праць, зокрема американських, у яких розкриті теоретично-практичні основи сторітеллінгу: С. Peg, D. Polkinghorne, L. Richard, Hunter McEwan, P. Jackson, L. Thomas. З початком нового етапу реалізації та дослідження сторітеллінгу вважають працю М. Rossiter “Narrative and Stories in Adult Teaching and Learning” (2002 р.), щодо використання розповідей, історій у навчанні дорослих, у тому ж числі студентів закладів вищої освіти [14]. Для української педагогіки сторітеллінг є новим поняттям і обговорюється лише в останні роки. Так, нам вдалося віднайти праці, у яких сторітеллінг розглядається в контексті дошкільної освіти (К. Крутій, Л. Зданевич, І. Черешнюк), у підготовці керівників освітніх закладів (С. Немченко), у педагогічній діяльності викладача (Ю. Маковецька-Гудзь), у музейній справі (М. Василичин, О. Караманов), як цифрова технологія освіти дорослих (Л. Панченко); під час вивчення окремих навчальних дисциплін (Г. Гич, К. Симоненко); як окрема технологія (Н. Гущина); як метод навчання в закладах початкової освіти (І. Большакова) та ін. Однак дослідження щодо застосування сторітеллінгу у підготовці вчителів, які працюватимуть в умовах інклюзивної освіти, відсутні.

Мета статті – обґрунтувати сторітеллінг як метод підготовки майбутніх учителів до роботи в умовах інклюзивного класу.

Мова є важливим компонентом аудіальної культури особистості та служить засобом спілкування людей і впливу на їхню психіку. Важливими засобами педагогічної діяльності вчителя є аудіальні форми навчання, які дозволяють засвоїти навчальний матеріал за рахунок аудіальної сприйнятливості учнів. Отже, в основі понять із загальним коренем “audi-” лежить здатність людини чути або особливим чином сприймати звукове середовище. Очевидно, сьогодні потрібні нові методики, які допоможуть учителю формувати мовну компетентність учнів через упровадження в освітній процес методів, які дозволяють “говорити і слухати”. І в цей час явного застою, якогось призупинення у виникненні в ораторському мистецтві нових концептів та ідей, з'явилося поняття “сторітеллінг”, яке відразу ж привернуло увагу як останнє слово в невтомних пошуках усе нових і нових риторичних засобів. Досі є розбіжності у сприйнятті та застосуванні сторітеллінгу, що проявляється у визначенні його як методу навчання, засобу чи технології. Ми ж будемо опиратися на те, що він є методом, адже дозволяє організувати взаємодію між оповідачем та слухачами. Також іноді цей метод ототожнюють із казкотерапією [9]. Вважаємо такий підхід дещо хибним, оскільки казкотерапія має свою вікову аудиторію (дошкільний та молодший шкільний вік), де завдяки їй можна отримати найкращий результат у формуванні в дитини необхідних позитивних якостей та моральних цінностей і має свої особливості у побудові, які відрізняються від історії. Останні ж дозволяють охопити більш ширшу вікову аудиторію і впливати не лише на світоглядні позиції, емоційну, мотиваційну, когнітивну сферу учасників сторітеллінгу, але й формувати у них необхідні компетентності. У процесі формування інклюзивних компетентностей студентів найперше потрібно сформувати у них відповідний світогляд, адекватне ставлення до проблеми інвалідності, через подачу інформації із постійним емоційним посилом. А також створення ситуації успіху у взаємодії із людьми з інвалідністю, можливості отримання досвіду педагогічної роботи в інклюзивних учнівських класах чи групах. Сторітеллінг є домінантним методом узаємодії викладача зі студентами під час формування інклюзивних компетентностей. До основних функцій сторітеллінгу в освітньому процесі відносять: пропагандистську, об'єднувальну, комунікативну, утилітарну та інструмент впливу [6]. Досвід роботи викладання навчальних дисциплін у студентів зі спеціальності 013 Початкова освіта (напрямок підготовки: Інклюзивна освіта) дозволив виокремити такі функції сторітеллінгу:

- ціннісна (опанування студентами емоційно-ціннісним ставленням до отримуваних знань; формування позиції сприйняття проблеми інвалідності);
- мотиваційна (стимулює до певного стилю поведінки, виконання різних видів освітньої діяльності, виявлення ініціативи, самоосвіти та самовдосконалення);
- комунікативна (підвищення ефективності спілкування у системах “викладач-студенти”, “студент-студенти”);
- об’єднувальна (налаштування на командну роботу в процесі формування інклюзивних компетентностей; розвиток колективної культури);
- когнітивна (розвиток здатності адекватно сприймати світ та взаємодіяти із людьми з різним психофізичним розвитком, розуміти суспільні процеси);
- інформаційна (надання науково обґрунтованої інформації);
- діагностична (виявлення рівня обізнаності студентів з обговорюваної теми, їх життєвого та емпіричного досвіду).

Для успішної реалізації сторітеллінгу в студентській аудиторії доцільно опиратися на принципи, які регламентують цей метод. Так, С. Немченко до них відніс: переконливість, детальність, драматичність, виразність, лаконічність, ненав’язливість, постійну практику [8, с. 185]. У процесі викладання навчальних дисциплін реалізуються такі принципи застосування сторітеллінгу:

- емоційність – виклик у студентів активного емоційного відгуку на презентовану інформацію; формування позитивного емоційно-ціннісного ставлення до персонажів історій та нововведень в освітній галузі; створення атмосфери співпереживання, чесності, справедливості та відповідальності;
- активність – створення ситуації залучення студентів до сюжетної лінії історії, висловлення ними припущень, власних міркування, ставлення, обговорення досвіду, проведення дискусії, презентації раніше опрацьованої актуальної інформації; спонукання до відповідальності за власне професійне становлення тощо;
- дуальність – співдія викладача та студентів, яка передбачає взаєморозуміння, взаємопідтримку, довіру, спільний інтерес, терпимість до помилок чи браку досвіду, протилежних думок; здатність викладача “бачити”, інтерпретувати та враховувати реакцію студентів, наявність зворотного зв’язку;
- переконливість – викладач, у ролі оповідача, повинен бути переконливим та натхненним, презентована ним історія має мати всі ознаки правдивості;
- драматичність – акцентуація уваги в історії на ті умови та обставини, які є перепорою для персонажу у досягненні цілей, його саморозвитку та самореалізації; подання безвихідної ситуації, обговорення її несправедливості;
- детальність – використання необхідного обсягу деталей для підкреслення правдивості історії, передачі емоційності ситуації чи випадку;
- виразність – володіння викладачем ораторським мистецтвом; вдале використання міміки, жестів, рухів, інтонації;
- інформаційність – врахування різних способів сприйняття інформації студентами (візуальний, аудіальний, кінестетичний, дискретний);
- лаконічність та змістовність – доцільна тривалість історії; акцентуація на головному; обов’язковість підведення висновків та подальший розгляд перспектив; зв’язок із реальністю, з життєвим досвідом;
- доцільність – відповідність сюжету історії меті заняття;
- презентабельність – використання різних видів візуалізації.

У наш час у науково-популярних джерелах презентовано різні види сторітеллінгу, які умовно поділяють на дві групи: комерційний (той, за допомогою якого створюється певний бренд, для просування марки, товару, ідеї, для залучення людей) та некомерційний (який не має на меті створення умов для отримання прибутку).

Найчастіше у різних джерелах згадуються такі види сторітеллінгу:

- сімейний (історії, які передаються з покоління в покоління в одній родині);
- культурний (опір на етичну поведінку, морально-духовні цінності, релігійний світогляд);
- соціальний (історії про відомих людей, плітки);
- дружній (історії, які об'єднують друзів);
- особистий (історії окремих людей, які передають їх досвід і переживання);
- міфи, легенди (історії, які відображають культуру, розповідають про можливе у правдивих подіях, але не мають підтвердження);
- містичні історії (оповідають про те, що не існує чи взагалі про непідтверджені факти чи людей, найчастіше це жахаючі історії про містичних істот, привидів, неопізнані літаючі об'єкти, надлюдські можливості).

Важливо наголосити ще на двох видах сторітеллінгу: пасивному та активному. Під час першого оповідач самостійно презентує заздалегідь підготовлену історію, а слухачі сприймають її, можуть давати уточнювальні питання. Активний вид дозволяє задіювати слухачів як співповідачів, що дозволяє підвищити активність студентів під час розгляду питання і реалізувати низку функцій сторітеллінгу. У цьому варіанті оповідач має володіти здатністю скеровувати у необхідному руслі побудову студентами історії. Історія відрізняється від звичного викладу фактів тим, що має у своїй структурі обов'язкові елементи: персонаж, інтригу та сюжет [7, с. 10]. Основне завдання персонажу – це привертання уваги студентів та налаштування емпатійного зв'язку. У його описі важливими є деталі, які характеризують персонаж, передумови подальшого сюжету, опис життєвих обставин. Завдяки цьому у студентів складається розуміння подальшої ситуації. Особливістю персонажу є те, що він може бути вигаданий, конфіденційний (усі його персональні данні замінені або приховані і про це повідомлено слухачам) та реальний. Важливо, щоб він був максимально зрозумілим та близьким аудиторії. Персонажем в історії під час викладу дисциплін з інклюзивної освіти може виступати як людина з інвалідністю будь-якого віку, так і її сім'я, громадська організація, освітня установа, громада, представники різних спеціальностей. За допомогою продуманої інтриги реалізуються такі завдання: акцентуація на проблемі, мотивування до розв'язання проблеми чи негативної ситуації, пошук і розуміння причин і наслідків; демонстрація складності та напруженості ситуації чи події. Сюжет історії може розвиватися за класичною схемою: експозиція, зав'язка, розвиток подій, кульмінація, розв'язка, висновки [1].

Під час занять застосовують також і дедуктивний метод побудови історії: аналіз дійсності (ситуації, у якій опинився персонаж); з'ясування подій, які сприяли цьому; визначення умов, що спонукали до подій; аналіз дій чи бездіяльності персонажу, розкриття особливостей персонажу (або мети організації), які призвели до цього.

Завершення будь-якої історії має відбуватися через підбиття висновків (не повчання), які покликані узагальнити отриману інформацію, спонукати до подальшого оволодіння знаннями з інклюзивної освіти та педагогіки. Джерелами для історій, що стосуються людей із інвалідністю, учнів з особливими потребами найчастіше стають: особисті історії викладача і студентів; історії з життя третіх осіб (друзів, знайомих, колег, сусідів, родичів); кінострічки, новини та суспільно значущі події (особливо ті, у яких фігурують персонажі з інвалідністю); досвід благодійних організацій, громадських товариств та об'єднань, які працюють із людьми з інвалідністю; сайти, групи та сторінки організацій у соціальних мережах, а також персональні аккаунти, блоги.

Історія матиме освітнє значення лише тоді, коли відповідатиме життєвому досвіду аудиторії, цілям та завданням заняття, матиме зв'язок із попередніми темами. При цьому кожна історія повинна бути унікальною і містити наукову інформацію, яку необхідно розміщувати у чітко визначеній послідовності, яка сприяє розумінню слухачами контексту [13]. Під час формування історії необхідно звернути увагу на так звані унікальні слова, які є новими для студентів (термінологію, поняття), що в процесі історії будуть постійно привертати увагу, тримати в напрузі [2].

Перевірка та корекція історії – заключний етап у її підготовці. Тут необхідно з'ясувати її тривалість (історії не повинні бути довгими), проаналізувати змістове наповнення, точність, виразність, логічність, самостійність, доцільність задіяних засобів візуалізації.

Досвід упровадження сторітеллінгу у підготовку майбутніх педагогів дозволив виокремити деякі рекомендації: історія має бути максимально зрозумілою та життєвою для студентів; зважати на те, що емоційний відгук аудиторії може призвести до зміни сюжету та висновків; історія має спонукати до аналізу ситуації, пошуку оптимальних шляхів її розв'язання, визначення перспектив і обговорення науково-практичного її аспекту, спонукати до подальшого пошуку необхідної інформації; передбачити виділення додаткового часу на обговорення інших історій студентами, викликаних розповіддю викладача; не оминати прикладів, які викликають у студентів негативні емоції (невдоволення, сум, жаль, засмучення, обурення, злість, сумнів, розгубленість, сором тощо), однак формувати у них здатність оперувати ними, робити висновки і завершувати історію на емоційному позитивному піднесенні.

Зважаючи на специфіку підготовки та реалізацію сторітеллінгу, до викладача, як оповідача, ставляться такі вимоги: досконале володіння навчальною дисципліною, ораторський хист, вміння імпровізувати; грамотне мовлення, багатий лексичний запас; розвинені уява, почуття міри, емпатія, емоційність; педагогічний такт, дотримання конфіденційності; знання слухачької аудиторії; здатність підбирати чи продукувати різні наочні матеріали із застосуванням комп'ютерних технологій.

Сторітеллінг, як ефективний засіб передачі інформації, зарекомендував себе не лише у формі усного мовлення у системі “оповідач-слухачі”, але й театралізованого дійства (play-back театр), рольових ігор, тренінгів. У часи оптимізації та інтенсифікації освітнього процесу популярності набирають Internet технології, які дозволяють створювати і підтримувати різні інформаційні ресурси в комп'ютерній мережі Internet. У зв'язку із цим, з'являються рекомендації щодо побудови онлайн-сторітеллінгу, зокрема популярними є ті, які пропонує S. Idler [12]. Викладач разом зі студентами може використовувати і цифровий сторітеллінг, адже новітні технології мають широкий діапазон застосування в освітньому процесі закладів вищої освіти. Для створення цифрових історій викладач може скористатися такими програмами: Closer, яка дозволяє на великому зображенні виділяти мітками певні зображення і додавати до них надписи; ZooBurst, за допомогою якої можна будь-яку сторінку тексту, створену у такому сервісі, переглянути під будь-яким кутом у 3D – просторі; Narrable використовується, коли для створення історії необхідно завантажити зображення і до них прикріпити звуковий файл (“озвучку”); Storify – цей сервіс дозволяє створювати цілі статті або пости у Мережі, де збираються тексти, зображення та відеоджерела; Metta – програма для створення відеолекцій та цифрових історій на основі тексту, зображень і відео; PowToon – сервіс анімованих презентацій з набором шаблонів для роботи і великою бібліотекою зображень та ефектів; Moovly – сервіс для створення анімованих презентацій з елементами скрайбінгу; Wideo і GoAnimate – програми для створення анімованих відеороликів (перша – з використанням готових шаблонів); Сервіси Pixton, Chogger і ToonDoо призначені для створення коміксів, у тому числі – для створення мальованих коміксів та коміксів на основі власних фотографій та картинок або галереї готових персонажів, фонів та предметів.

Незважаючи на те, що сторітеллінг сьогодні лише досліджують з наукової точки зору, його активно застосовують уже на практиці. Так, під час підготовки майбутніх учителів інклюзивних класів цей метод дозволяє активізувати освітній процес, сприяє формуванню світоглядних позицій на засадах гуманізму та інклюзивних компетентностей, спонукає викладача до професійного розвитку, вдосконалення вміння опрацьовувати інформацію, візуалізувати її. Також визначено, що реалізація його функцій сприяє створенню оптимального середовища для саморозвитку слухачів, формування у них критичного мислення. Для того, щоб сторітеллінг як метод був ефективним, необхідно реалізовувати його основні функції, опиратися на визначені принципи, дотримуватися алгоритму підготовки історії, обирати доцільні елементи.

Список використаних джерел

1. Большакова І.О. Сторітеллінг – історія про історію. URL: <https://18047.blogspot.com/2017/03/blogpost.html> (дата звернення: 26.02.2018).
2. Вербова А. Storytelling на вебінарі або як достукатися до сердець слухачів. URL: <https://etutorium.com.ua/blog/storytellingnavebinare> (дата звернення: 25.02.2018).
3. Вікіпедія: Розповідання історій. URL: https://uk.wikipedia.org/wiki/%D0%A0%D0%BE%D0%B7%D0%BF%D0%BE%D0%B2%D1%96%D0%B4%D0%B0%D0%BD%D0%BD%D1%8F_%D1%96%D1%81%D1%82%D0%BE%D1%80%D1%96%D0%B9 (дата звернення: 19.03.2014).
4. Герасименко О. Сторителлинг – эффективный вариант неформального обучения. URL: <http://www.trainings.ru/library/articles/?id=6330> (дата обращения: 25.02.2018).
5. Гузенков С. Алгоритмы сторителлинга. Как создавать истории и использовать их в текстах и презентациях URL: https://ridero.ru/books/algorithmu_storitellinga/read/#textpreview (дата обращения: 26.02.2018).
6. Гущина Н. Сторітеллінг як ефективний варіант неформального навчання. URL: <http://timso.koippo.kr.ua/fedirko/storitellinh-yak-efektyvnyj-variant-neformalnoho-navchannya/> (дата звернення: 22.02.2018).
7. Маковецька-Гудзь Ю.А. Storytelling у педагогічній практиці викладача. Zbiór artykułów naukowych. Konferencji Międzynarodowej NaukowoPraktycznej “Pedagogika. Teoretyczne i praktyczne aspekty rozwoju współczesnej nauki” (30.03.2017 – 31.03.2017). Warszawa: “Diamond trading tour”. 2017. С. 9-13.
8. Немченко С.Г. Сторітеллінг як метод підготовки майбутнього керівника загальноосвітнього навчального закладу до рефлексивного управління. Наукові записки Бердянського державного педагогічного університету. 2015. Вип. 2. С. 182-189.
9. Федірко Ж.В. Внесок В. Сухомлинського в удосконалення технологічних засад сторітеллінгу. Ідеї Василя Сухомлинського про психологічне забезпечення навчально-виховного процесу та сучасна освіта: зб. матер. Всеукр. наук.-метод. інтернет-конференції (18-28.09.2017). Кропивницький: Ексклюзив-систем, 2017. 284 с. URL: http://vseukrconf.blogspot.com/2017/09/normal-0-false-false-falseru-x-none-x_87.html (дата звернення: 22.02.2018).
10. David M. Armstrong. Managing by Storying Around: A New Method of Leadership / David Armstrong. New York: Doubleday Currency, 1992. 272 p.
11. Egan K. Teaching as Story Telling: An Alternative Approach to Teaching and Curriculum in the Elementary School / Kieran Egan. University of Chicago Press, 1986. 122 p.
12. Idler S. Popular Methods for Online Storytelling URL: <https://www.webpagefx.com/blog/webdesign/online-storytelling-methods/> (Last accessed: 20.02.2018).
13. Karobi M. Storytelling as an Active Learning Tool to Engage Students in a Genetics Classroom. Journal Of Microbiology & Biology Education. V. 15 (2). 2014. Dec. URL: <https://www.ncbi.nlm.nih.gov/pmc/articles/PMC4278517/> (Last accessed: 20.02.2018).
14. Rossiter M. Narrative and stories in adult teaching and learning. ERIC Clearinghouse on Adult Career and Vocational Education; Columbus, OH. 2002.
15. Storytelling. URL: <https://www.armstronginternational.com/culture/david-armstrong-storytelling-ceo> (Last accessed: 20.02.2018).

The article analyzes storytelling as one of the methods of training future teachers to work under conditions of an inclusive class. It was noted that the implementation of an inclusive form of education prompts the introduction of new technologies and methods of creating a favorable psychological environment and the organization of the educational process in general secondary education institutions. Hence, there is the necessity for training a new generation of teachers who will be ready to use storytelling. The main functions of storytelling in the educational process include: propaganda, unifying, communicative, utilitarian and

influence instrument. The experience of teaching academic disciplines for students in the specialty 013 Primary Education (Inclusive Education) allowed us to single out the following functions of storytelling: value, motivational, communicative, unifying, cognitive, informational and diagnostic. It is noted that for the successful implementation of storytelling among student audience it is advisable to rely on the following principles: emotionality, activity, duality, cogency, dramatic quality, detail, expressiveness, informational content, brevity and content-richness, reasonability, presentability. Also there are presented various kinds of storytelling, which are conditionally divided into two groups: commercial and non-commercial. Most often, various sources mention such kinds of storytelling as: family, cultural, social, friendly, personal, myths, legends, mystical stories. Taking into account the specifics of the preparation and implementation of storytelling, the following requirements are imposed to the teacher as a narrator: knowledge of academic discipline, public speaking talent, ability to improvise; competent speech, rich vocabulary; exuberant imagination, sense of proportion, empathy, emotionality; pedagogical tact, confidentiality; audience knowledge; the ability to select or produce a variety of visual materials using computer technologies. Storytelling, as an effective means of transmitting information, has proven itself not only in the form of oral speech in the “narrator-listener” system, but also in theatrical performance (play-back theater), role-playing games and trainings.

Key words: *storytelling, training future teachers, inclusive classes, narrator, listener, technology, method, means.*

УДК 342.951

DOI: 10.32626/2309-9763.2019–26–1.98-104

*Ганна Кириленко, Олександр Кириленко
Hanna Kyrylenko, Oleksandr Kyrylenko*

АНАЛІЗ ПРИЧИН ВИНИКНЕННЯ ПРОБЛЕМИ ВПРОВАДЖЕННЯ “МІФОТВОРЧИХ” ДЕКЛАРАЦІЙ ЄВРОПЕЙСЬКИХ СТАНДАРТІВ ТЕОРЕТИКО-ПРАВОВИХ ЗАСАД ФІЗИЧНОГО ВИХОВАННЯ СТУДЕНТСЬКОЇ МОЛОДІ В УКРАЇНІ ТА ОБГРУНТУВАННЯ НЕОБХІДНОСТІ ЇЇ РОЗВ'ЯЗАННЯ

ANALYSIS OF THE CAUSES OF THE PROBLEM OF INTRODUCTION OF THE “MYTH-MAKING” DECLARATIONS OF THE EUROPEAN STANDARDS OF THEORETICAL AND LAW PRINCIPLES OF PHYSICAL EDUCATION OF STUDENT YOUTH IN UKRAINE AND ARGUMENTATION OF THE NECESSITY OF ITS IMPLEMENTATION

Автори статті зазначають, що виокремлена сукупність суперечностей, соціальна значущість проблеми, потреба практики фізичного виховання студентів в обгрунтованих технологіях, які б забезпечили теоретико-правові засади фізичного виховання, зумовили пошуки нових форм фізичного виховання в єдності з соціокультурною діяльністю.

Не применшуючи значення наукового доробку вчених, констатуємо відсутність на сьогодні у вітчизняній науці державного управління комплексного наукового дослідження механізмів державного управління у сфері фізичної культури і спорту на регіональному рівні, що є однією з причин недосконалості впровадження цих механізмів.

Ключові слова: *європейські стандарти, “міфи”, теоретико-правові засади, криза освіти, державне управління, фізична культура.*